

яше като сына своего. Въ началъ Любимъ му благодаряше : но послѣ му достигнаха противорѣчїя-та воспитателя, теи най сетнѣ помысли онъ отъ честолюбива-та си склонность му намираше погрешки, като вси-те други го хвабяха, повелѣ му прочее да си махне отъ двора : но многожды ся принуждаваше да исповѣдува какъ онъ бѣше честный человекъ, какъ не го любяше вече, но ся нуждаеше да му показува благоговѣніе. Дворяне-те понеже ся бояха да не бы царь призывалъ паки на двора си своего воспитателя найдоха добро време да ся освободятъ отъ него. Рекоха царю че Солиманъ (това бѣше имя онаго добродѣтельнаго мужа) ся е похвалилъ за това нещо. Реченный царь услѣпивше отъ гнѣва, повелѣ своему единомлечно му брату да прати войскари за да докаратъ Солимана связанъ въ желѣзны оковы како злодѣйца. Като издаде тоя указъ Любимъ, отиди си въ своя-та стая : но пощо влѣзе внутрѣ абіе земля-та начена да ся трясн, и н ся чу голѣмъ шумъ, а орисница-та ся яви у предѣ нему : Обѣцахся отцу твоему, рече му съсь жестокъ гласъ, да ти подавамъ добры совѣти, и да тя накажамъ ако не бы былъ ги